

den Idræt, og det er glædeligt at se. Men skal Sagen blive almindelig, tror jeg, den bør støttes fra Lovgivningsmagtens Side, og jeg tror, at et Forslag som dette vil betyde Styrke og Skønhed for den danske Ungdom, og at det vil være til overordentligt Held for Nationens fremtidige Udvikling.

Vort Forslag vil naturligvis medføre, at Værnepligten ophæves, at der ikke udskrives mere Mandskab, og at det indskrevne udslettes af Lægds- og Sørullen. De Folk, som nu ere i fast Tjeneste i Hæren og Søværnet, Officerer og Underofficerer, Embedsmænd osv., ønske vi behandlede efter Pensionslovens Regler. En Del af dem maa kunne anvendes i anden Statstjeneste, det kan godt være, at der ikke er mange af dem, der kunne anvendes der, thi naar Folk først have tilbragt en lang Tid ved Soldaterlivet, ere de sikkert ikke velegnede til anden Tjeneste, men kunne de ikke det, ser jeg ikke, der er andet at gøre med dem end at behandle dem efter Pensionslovens Regler, saa at de faa deres Afsked. Vi ønske, at der skal ydes Erstatning til de Kommuner, som komme til at lide Tab ved vort Forslag. Der er adskillige Kommuner, som have en ret stor Indtægt derved, at de have Garnison i Byen. Selv Regeringen foreslaar jo, at et Par Kommuner, nemlig Fredericia og Nyborg, skulle miste den Garnison, de have, og det vil sikkert for disse Kommuner komme til at betyde et meget føleligt Tab. Jeg synes, at det derfor vilde være rigtigt, om Lovgivningsmagten traf Foranstaltning til, at saadanne Kommuner fik Erstatning for det Tab, som saaledes blev paaført dem.

Alle Befæstningsanlæg baade til Lands og til Søs foreslaa vi nedlagte og desamerede. Herved ville store Værdier blive frigivne. Alle de Værdier, som Hæren raader over, løbe op til 139 Mill. Kr. Hvad disse skulde anvendes til, og hvorledes der skulde disponeres over dem, har jeg ikke fremsat noget Forslag om, det er en Sag, som der senere bør tages Beslutning om ved særlig Lov. I øvrig ønske vi at bevare Orglogsværftet og Hærens Værksteder, thi den Stab af Haandværkere og Arbejdere, der er knyttet til disse, vil udmærket godt kunne anvendes til at fremstille andet nødvendigt Statsmateriel, f. Eks. vore Færger, vore Jernbaner og meget andet, saaledes at disse Mennesker ville kunne faa fuld Beskæftigelse ogsaa i Fremtiden.

Vi have antydet, at der ved Grænsen

burde opretholdes en Politi- eller Grænsevagt. Det er jo ikke noget nyt, thi nede ved Grænsen ved Sønderjylland findes der jo allerede nu en Grænse- eller Politivagt, et Gendarmeri kaldes det for Resten, der koster saadant noget som op mod 200,000 Kr. aarlig. Det er nødvendigt at opretholde en saadan Vagt paa Grænsen for at holde Orden og bl. a. for at forhindre Smugleri. Man bør endvidere opretholde Ordenen i de danske Farvande, saa at danske Statsborgeres Interesser ere beskyttede paa dansk Søterritorium, og vi foreslaa derfor at anskaffe det nødvendige Antal Inspektionsskibe. Det er jo heller ikke noget nyt, det have vi jo allerede i Forvejen; jeg kan saaledes minde om „Islands Falk“ ved Island, „Beskytteren“ ved Færøerne og et Par mindre Skibe i Nordsøen og i indre, danske Farvande. Det vil ikke koste mange Penge, maaske ikke mere, end vi allerede ofre paa den Sag.

Som jeg sagde før: Vort Forslag betegner noget nyt, det betegner et radikalt Brud med Fortiden, og det er første Gang, et saadant Forslag fremsættes i noget Parlament. Jeg maa her minde om, at i 1907 blev der afholdt en Kongres i Stuttgart, hvor 900 Repræsentanter for alle Kulturlande var samlede, repræsenterende mange Millioner enten fagligt eller politisk organiserede Arbejdere. Denne Kongres beskæftigede sig indgaaende med det militære Spørgsmaal, og vi var alle enige om at love hinanden saa stærkt og godt, som vi kunde, at hvis nogen Magt vilde begynde paa en Erobringskrig overfor andre Lande, da vilde alle de, som var repræsenterede paa denne Kongres, anse det for deres Pligt at gøre alt, hvad de kunde, for at hindre og modarbejde en saadan Krig. Vi var alle enige om, at vi i hvert sit Land vilde arbejde paa at afskaffe Militærvæsenet og indføre Afrustning. Nu er det faldet i det danske Socialdemokratis Lod at være det første af de Partier, som var repræsenterede paa denne Kongres, der forsøger at indfri dette Løfte, og det er altsaa det, der sker ved det Forslag, som her bliver forelagt, og det er os en Glæde at konstatere, at saa snart vort Forslag kom frem i Kommissionens Betænkning, blev det hilst med jublende Glæde og Tilslutning af Socialdemokratiet i alle Lande. Man var alle Steder enig om, at det var klogt og rigtigt af Danmark at stille sig saaledes, og er der noget Land, som er kaldet til at gaa i Spidsen i saa Henseende, er det netop Danmark, for det første, fordi